

Csanády János

EZ A VIRÁG

Vas-föld, szívesen nyújtom át
versem virágát,
vaspor-lemosta arcotok
hajoljon fölébe, mert
ritka növény, ha vadvirág is,
nevét sem tudom én, csak
azt, hogy a föld virága,
erdőn-hegyen
tépem jártomban, hogy legyen
ki szemetek elé emelje,
ne csak a hétköznapok fényes
fémé, melyet kezetek
formál naponta, vasemberek,
illatozzon néktek e vers-berck,
hogy ne feledjük, honnan
jöttünk;
és hogy ég lebeg fölöttünk
melyet megcsodál a gyerek,
míg le nem horgasztja
fejét a férfigond;
ez a virág a Nap virága,
amely lehajtott fejetek
alatt is
szemetekbe – ég.

RÉGI KEZEM

Visszaköszönnek a régi csavarok,
nem rozsdásodnak, mind ragyog,
kohók fényét, szerszámgépekét
hordják magukban, és a bánya
villanyfényét, hol csillan az érc,
szívem ércével koccannak össze,
múltba villan szemem,
ahonnan visszaköszönnek a régi
csavarok, fényük acélos-
olajos, szikrát csihol
a villáskulcs, ha lepattan
szögletükről; tűz él a vasban,
fénye únhatatlan
nosztalgiámban világlik ebben
a műanyag-időben,
látom régi kezem, ha tenycrem
vonalát nézem,
olajtól sárga kéreg
bőrömmön büszkén
tanúsítja; a múltak üszkén
is átsugárzik az élet,
vasportól fekete, olajtól sárga
kéznyújtásom egy jó szerszám fogása.

SZÜLETŐ DALLAM

Akiket szívem dajkál,
gondolatom elmélyít,
álmom követ,
és mindenfajta változatban
éjszaka élémbe vetít;
szüntelen itt vannak velem,
mint a köszörű,
amely csiszolta
szerszámok éleit;
szavaimat csiszolják,
mégsem kopnak el soha,
az elmélyülő gondolat

újakat nyom kezembe,
nem tudom rögtön, mit tegyek
velük, akár az új zene,
mire rádöbbenünk;
csak hangzanak, mire
értelmükre rádöbbenünk;
nem baj, csak szóljon
zenétek bennem, öntudatlan
csak pengessétek lelkem,
pergessétek jó dobomat;
mert összeáll a dallam, s egyszer
bennetek is visszhangra kap.

TALALKOZÁS

Amikor beléptem a vendéglőbe,
megláttam azt a régi nyugalmas arcot,
amit csak a mesterség biztos tudata
rajzol, a jószívvel hordott hétköznapi
szinte már ünnepi Rend-je
a műhelyben, ahol a polcok,
munkagépek, szerszámok rendje
jó lelkiismerettel, tiszta fejjel világít,
s megteremti a napi gondok
könnyű terhét; terhét könnyedén
viselő férfiarcot – amely még

a játékot sem feledte el
egészen; csak felnöttek játékaival
babrál, szerszámokat leleményesen
emel, bújtat, használ;
megláttam a kockás terítő
fölött egy korsó sörrel,
a korsóban méltóság gyöngyözött,
s eszembe jutott az a korom,
amikor első ünneplőmben
fél-lábbal már a jövőben
kihúztam magamat.